

[Ch. Petersen.]

kun vedblivende, at de paagældende var Finansministeren følgagtige i Nedskæringen af alle Tjenestemænd, ogsaa de lavest lønede, og jeg forstaa derfor, at den højtærede Finansminister ogsaa viser denne Tjenestemandsgroupe en vis Interesse, bl. a. ved Fremsættelsen af dette Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem burde ikke have gjort den socialdemokratiske Presses Udtalelser til sine egne.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg synes, den ærede sidste Taler svarede mig lidt efter Modellen: Goddag Mand, Øksekaft. Hvad det drejer sig om, er ikke, hvornaar Beslutningen om Overassistentstillingerne blev taget, nej, hvad det drejer sig om, er, om det først er efter Forhandlingen i 1927, at Venstre og Venstres Regering har fattet Tanken om at foretage den Ændring af Assistenternes Forhold, som betød en væsentlig Forbedring, eller om denne Tanke har været oppe og er udtalt før. Og det er det, den har været. Spørgsmaalet om at tage de gamle Assistenters Forhold op som en Sag for sig, som en exceptionel Sag, der ordnes uden Revision af den øvrige Tjenestemandsoordning, har Venstre gennem Ministeren for offentlige Arbejder taget Stilling til i Samlingen 1923—24 og taget Stilling til i følgende Ord:

„Jeg kan paa Finansministerens Vegne takke Udvalget for dets Stilling til Lovforslaget som Helhed, og jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, som blev rejst af den ærede foregaaende Taler (Johannes Lou) vedrørende Avancementsforholdene i de store Etater, sige, at der er en Kategori af Tjenestemænd indenfor de store Etater, hvis Avancementsforhold er meget vanskelige for Tiden, og det er, om jeg maa bruge det Udtryk, de ældre Assisterter. Dette Forhold er til fælles Overvejelse indenfor Etaterne og Ministeriet, og jeg for mit Vedkommende mener, at det bliver nødvendigt at komme til en Løsning af dette Spørgsmaal, en Løsning, der kan blive tilfredsstillende ogsaa for de ældre Assisterter, uden at det paadrager Statskassen ret store Udgifter, i alt Fald ikke Udgifter, som efter min Mening vil være uoverkommelige.“

Det er en klar og tydelig Tagen Standpunkt for, at en Ændring af Avancementsforholdene er nødvendig, uden at man samtidig foretager en Revision af Tjenestemandsoven i øvrigt.

Ministeren for offentlige Arbejder (Stensballe): Jeg forstaa saa inderlig godt, at det generer det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen), at den socialdemokratiske Minister for offentlige Arbejder ganske gik ind paa de Betragtninger, som Venstres Minister for offentlige Arbejder havde fremsat, og at han i Virkeligheden gik endnu videre i den Tid, han fungerede som Minister. Hans Opfattelse fremgaar tydeligt af Bemærkningerne til Normeringslovforslaget for 1925—26, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere lidt af. I disse blev der af Statsbanerne skrevet:

„For Statsbanernes Assistentpersonale har Forholdene med Hensyn til Muligheden for Avancement i de senere Aar udviklet sig saa ugunstigt, at det maa virke nedbrydende paa det ældste Assistentpersonales Arbejdslyst, hvad der i høj Grad er i Strid med Banernes økonomiske Interesser. Under de nuværende Forhold vil den gennemsnitlige Levealder ved Forfremmelse i indeværende Aar ligge omkring 45 Aar, og regner man, at Indtræden i Statsbanernes Tjeneste i Almindelighed finder Sted ved 18 Aars Alderen, vil der hertil svare en Forfremmelsestjenesteaalder paa ca. 27 Aar. Dette Forhold vil endda, saafremt der ikke foretages Udvidelse af det nuværende Antal Avancementsposter, forværres, idet Forfremmelsesalderen vil forskyde sig noget opad i Løbet af de kommende Aar.“

Og det hedder videre:

„Det vil derfor være ønskeligt ved en efterhaanden gennemført Forøgelse af Avancementsposternes Antal i nogen Grad at raade Bod paa de ovennævnte Forhold.“

Det, der er skrevet her, er ganske rigtigt, Forholdene er blevet værre i Løbet af de sidste 3 Aar, og det var derfor ikke et rigtigt Citat, det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) kom med før, da han sagde, at Statsbanerne har erkendt, at siden 1919 var Assistenternes Forfremmelsesvilkaar paavirket i gunstig Retning, thi Statsbanerne tilføjer netop: De to sidste Aars forholdsvis faa Forfremmelser har bragt disse Tal til at stige med ca. 3 Aar. Det er altsaa slaaet fast, at nu ligger Gennemsnittet for Forfremmelsesalderen omkring ved 48 Aar; det fremgaar ogsaa af den Oversigt, der findes i Bilagene til Statsbanernes Indlæg paa Side 28—29 i Betænkningen, hvoraf man ser, at i 1927 er Gennemsnitsalderen for Forfremmelser 48 Aar, men i 1928 48 Aar og 5 Maaneder. Noget tilsvarende findes ikke